

KECSKEMÉTI LAPOK

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: KÖRÖSI-NAGY-ÚTCA, 7. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCA, 184. SZ.

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetésekül árlésengedés adatik.

Bélyegdíj minden beutazásért 30 kr.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 ft. — kr. Negyedévre 1 ft 50 kr.
Félévre . . . 2 . 50 . . . Egy szám ára 12 kr.

Előfizetni az év folytatásán minden hónap elején lehet.

Vigyázatok!

A harsogó éljenések, mik Pauler igazságügyminiszter mult csütörtöki beszéde alkalmával az országházban felhangzottak, alkalmasint a reakció diadal harsogása volt. Legalább abból a körülményből, hogy az éljenek főleg a szélső ellenzék padjában dörögtek leg-harsányabban, minket azon gondolatra ébreszt, hogy Pauler miniszter beszéde, a reakciónak szerzett habár pillanatra is, nem várt diadalt.

Nem akarunk ezzel Pauler sikeréből levonni szemernyit sem, de midőn a lapokból úgy tűnik föl, mintha beszédének az a helye keltette volna fel a legzajosabb helyesléseket, a mely a hitbizományokra vonatkozott, rá kell mutatnunk, hogy a hitbizomány a magyar nemzet szellemével merőben ellenkező intézmény, mely politikailag épen úgy, mint közzgazdaságilag a magyar nemzet érdekeibe ütközik.

A hitbizomány osztrák intézmény, mely Magyarországra csak úgy kényszerítették, s a magyar nemzet szellemében nem tett hódítást soha, de ellene kellett viharokat, a melyekben Deák Ferencz a nemzeti genius harsogó jellegét látta, midőn Széchenyi által ajánlt hitbizományok ellenében, a föld szabadságát védelmezte.

Ha ez így van, kik és miért éljenzik Paulert, mikor a hitbizományok felől pártolólag nyilatkozik? Bizonyára azok, kiket mi egyéb néven nem nevezhetünk, mint a „reakzionarius“ közös elnevezéssel, kik a demokracziát porba tiporni igyekeznek öntudatosan,

vagy a nélkül, hogy tudnák harsogó éljeneknek mi lehet a következtése.

Máskor tán rá se hederitenénk a reakció illetén nyilvánulására, de most az amerikai, afrikai és indiai nagy verseny idején, hazafüti kötelesség kész, hogy kérdezzük, úgy kívántok-e nemzetet segíteni, hogy holmi hitbizomány-féle intézményekkel kezé, lábát megkötözni akarjátok? A lebilincsel magyart földet akarjátok versenyre kelteni a világ összes szabad földjeivel?

Hát még mi kellene?
Ott van még az ősiség.
Ez legalább magyar, — a nemzet geniusával egyező, s mint képtelenség is magyar zománczokkal bír.

Ha már az elmúltak visszaidézésén törekedtek, miért nem keressitek ki abból azt, a mi igazán magyar.

Ohajtástok igaz, az ősiség visszaállítására nézve is képtelenség, de a felharsogó éljeneket megtudnók érteni. Mikor azonban a hitbizományok éljenek, az idegen holmit diszítitek magyar nemzeti kokárdával, s ez fáj, — s hogy e diszítésre épen Pauler miniszter enuncziációi adták az alkalmat, fájdalomunk kétszeresé teszi!

Erső azonban a mi hitünk, hogy e harsogó éljeneknek nem lesz nagyobb befolyásuk arra, hogy a hitbizományok idegen intézményét importálják, mint a reakció egyéb szárnypróbálgatásainak, — az éberség azonban nem árt. Vigyázatok!

A farsangban.

Sok beteges jelenség van a társadalomban, melyre a hírlapiradalomnak rámutatni kötelessége, hogy az közös erővel ott találjon

gyógyulást, honnét keletkezett, — a társadalomban.

Az emberi hiúság sok jó és nagy dolgnak volt már szülő anyja, azért bizonyos mértékig nem is kell azt soha kárhoznatni. De midőn az újabb időkben, hasábos jelentéssel találkozik az olvasó, nemcsak a fővárosi nagy, — de a vidéki kisebb lapokban is, melyek a legkisebb részletig, olykor finom szakismerettel, olykor a nélkül ismertetik a háiban megjelent hölgyek öltözékét, feltüntetve színét, a derekat, alját és uszályt, nem állhatjuk meg, hogy gyenge szavunkat fel ne emeljük, erősen hangoztatván, hogy a hírlapoknak eme szokása alig szolgál egyéb, minthogy fokozza az emberi hiúságot, s a nyilvános mulatságokon megjelenő hölgyeket arra ösztönzi, hogy egymással versenyre keljenek, s szebbnél szebb, drágábbnál drágább öltözékkel, a báli tudósító figyelmét magukra vonják.

A ki gondolkozik a helyzet felett, érteni fogja, hogy az ilyen versengés mely sebeket vág a társadalom- és családi életben! A leg nagyobb veszedelmbe sodorja a gyengéket, az erősebbeket pedig arra kényszeríti, hogy visszavonuljanak, s az érinkezési pontokat folyvást kerüljék a társadalomban.

A hírlapiradalom sokat tett eddig e hiúság fokozására. Kedve tellett benne, hogy báli tudósítái egy egész olvasó közönséget csoportosítottak körülötte, a mely később a divatba jött hasábos jelentéseket minden bálról megkövetelte, úgy, hogy a lap olvasó közönségének együtt maradásra, nagy részben a báli tudósítások részletekig menő hasábos voltól függött.

E bizonyos hiba, mert egy már magában véve is beteges hiúságnak még mesterségesebb fokozását eszközölte, azért a báli tudósításoknak, az öltözékre vonatkozólag lábra kapott részletlezését, kell, hogy minden gondolkodó ember elítélje.

Elítéljük mi is.
Pedig nem tartozunk azok közé, kik a fényűzésnek elvi ellenségei, jól tudván, hogy minden kulturális haladás, a szükségletek bővülésében is, — s a társadalmi minden nagy átalakulás, fokozott kiadásokkal jelentkezik.

vezette a házba vendégeit. A szolgát a cseléd lakosztályába küldte, a birtokost pedig egy igen kényelmesen berendezett jó meleg szobába vezette. Itt a bérli neje, egy csinos fiatal barátságos nő, ki épen varrással foglalkozott, fogadta szintén igen nyájasan a jövevényt. A birtokos alig győzött eléggé örülni szerencséjének, mely ily batárságos házába vezette őt. Csakhamar egészen otthonosan érezte magát s miután jól átmelegedett, megvacsorált, beszélgetni kezdett a háziakkal.

Természetesen elmondta, mint lepte őt a vihar útban s ki tudja mi érhetne volna, ha a szerencsés véletlen ide nem vezérli. És az eset a barátságos tulajdonosnak egy veszélyes kalandot juttatott eszébe, mely több év előtt történt vele, s esodálatos módon jelenlegi nejevel hozta őt össze.

Ez érdekes, bár veszélyes kaland következő volt:
„Bérlőnk nősülése előtt egy orosz nemes üzletvezetője volt, kinek birtokai az u. n. Fehér-Oroszországha a Duna folyó jobb partján feküdtek. Egy alkalommal — szintén téli időben — hosszú útát kelle tennie a Narva vidékére. Miután akkor még vasútnak nem voltak, postásösszeköttetés is csak a nagyobb forgalommal bíró helyek közt, könnyű kis szánkóban kelt útra, a szánkó élé fogott egy lovat is ő maga hajtotta. Oroszországha a nagy hidegben a hó rendszeren oly erősen megfagy, hogy a legnagyobb teherrrel is könnyen utazhatni tetején. Azon a vidéken tömérdek tó van, azok is oly keményen be fagnak, hogy nem igen kell félni, miszerint a jég akármilyen teher alatt is befakadjon. Az útnak tehát sívesen használnák út gyanánt a tó jegét, főleg ha az által útjokat megörvidíthetik s a tó jegén való utazás oly gyakori, hogy a sok útas kedvéért vállalkozó emberek téli időben a tavakon kis favendégloket is állítanak. Történünk hősnöknek, az üzletvezetőnek útja szintén egy ilyen tón vitt keresztül, az 51 négyzetméterföldnyi Pes-pus-tón, mely Liefland és a tulajdonképeni Oroszország határán terül el.

Egy homályos téli estén ért a tóhoz. Hatalmas hóvihar volt, az éles hideg északi szél felhővé kavarta a szürös hósziporkákat. Ily időben a tó jegén való átazás nagyon nehéz és veszélyes volt. A szél magasan behordta hóval az útát s a szegény ló csak nagynehezen tudta lépésről lépésre vutvatni a szánkót, míg gazdája a szánkó mellett gázolt előre a mély hóban. Nagyon óhajtott, hogy a kis favendégloket egyikét mihamarabb elérje, de ilyesmi csak nem akart mutatkozni.

A vihar folyton erősödött, a hideg mindig megszöbött lett, az utast azon téli éjszakák egyikének minden borzalmát fenyegették, a minők csak a hideg éjszakon vannak.

De itt is bebizonyodott a közmondás igazsága, hogy a hol legnagyobb a szükség, ott legkezelebb a segítség.

Midőn már-már ember és ló összeroskadni kényszerült a kimerüléstől, s csak nagynehezen bírtak előre haladni, végre jártbáb útra akadtak. Az üzletvezető könnyebbülten lélekelt föl s az új remény új erőt adott neki. Reményében nem is eszalokozott, mert rövid idő múlva elérte a kis favendégloket egyikét. A már-már egészen kétségbeesett úgy érezte magát, mint a hajótörést szenvedett, ki a viharban egy kis eszónakon partra jut. Egészen elbágydva és félig megfagyva nyitott az alacsony, igen szerényen világított, de jó meleg szobácskába. Csak a vendégloset találta ott, ki ellenözéknének és barátságosnak mutatkozott, elhelyezte a lovat, néhány hasábot tett a tűzre s szolgálatkézen kérde vendégét, hogy miben lehet még rendelkezésére. Ez először is arra kérte, hogy hozza be a szánkóról málhaját, kardját és kétszövű puskáját. Megjegyzendő, hogy Oroszországban tanácsos, ha az utas mindenféle védelmi eszközzel ellátja magát, hogy minden eshetőségre kész legyen.

A vendéglohs mosolygva jegyzé meg, hogy az ő házában vendége teljes biztonságban érezheti magát, s csak az üzletvezető újabb sürgetésére hozta be a szánkóról a kívánt dolgokat. A vendég aztán vacsorát kért

És itt a bökkenő.
A költségek minden oly fokozása, mely az emberi hiúság legjelzetesebb fájának élesítésére szolgál, s mely az ember nemessebb szükségleteivel a legtávolibb összefüggésben sem áll, — kétszeresen káros, mert egyrészt fokozza az emberi szorgalom által termelt értékeket, másrészt a munkaképességet magát támadja meg, a helyett, hogy élesztené.

Ilyen helyzetben találja magát sok szegény családapa, ki kénytelen felszállt leánygyermekével bálakat látogatni. Egy egész halom bankjegy kell két-három öltözékért, s egy-két bál a szegény apa fél vagy egész évi jövedelmét fölemésztí. S mikor annyit hallunk szerencsétlen családól életről, defraudációról, öngyilkosságokról, bizást tulajdoníthatunk egyrészt ezekből, a hiúság mesterséges feleségadásának, a melytől hírlapjaink az utóbbi időben egyáltalán nem idegenkedtek.

Figyelmeztetés ez, egyéb semmi. Okot pedig szolgáltatott reá, hogy megtegyük, mert a hét folyamán két levelet vetünk ki, a melyek egyikében perbe állnak velünk a miatt, mert a beküldött báli tudósítást nem közöltük, a másikban pedig azért szapulnak meg, mert x. y. k. a uszályáról említésre tesztetik, holott az bizonyára különb volt — az úrnőjénél, pedig ez kiemelve lett.

Eddig vagyunk tehát, hogy a lap ilyenekért szemrehányást kap levélben szépen papírra vetett sorokkal.

Lapunknak lehet sok fogyatkozása, egy erényére azonban utalunk s ez az, hogy ilyenekről czélok szolgálatába soha nem állott, s hogy oda álljon: azt ne követelje tőle senki, mert hiábavaló munkát követne.

Adunk báli tudósításokat ezentúl is, de oly modorban nem, hogy azzal ott is ártsunk, a hol nem akarunk; a hiúságot pedig gondosan és csak ott igyekeztünk fokozni, a hol ezzel hasznos czélokra tehetünk szolgálatot.

A magyar földrajzi társaság

m. hó 22-én tartotta meg ez évi rendes közgyűlést Hunfalvy János elnökelete alatt a m. tud. akadémia kistermében. Első sorban Be

TÁRCZA

A halál-hírnök.

Több év előtt egy lietlandi birtokos téli időben valami üzleti dologban Walk városkába utazott. Az utakat nagy hó fűdte, de a hó teteje a kemény hidegben erősen meg volt fagyva s így az őt meglehető volt és utasunk könnyű kis szánkóján gyorsan haladt előre. Az ő szánkóját egy másik hasonló is követte, melyben szolgálja is ült. Az idő is kedvező volt, az égboltozat derült és tiszta. Egy este azonban, mikor már utasaink jó darabot haladtak, az égboltozat hirtelen beborult, sűrű felhők gyülekeztek s csakhamar erősen havazni kezdett. Ehhez még erős szél is kerekedett, mely hatalmas hóvihart támasztott. Részben ennek folytán, részben pedig a mind nagyobb sötétségben utasaink letévedtek a helyes útról. Nem volt semmi, mi valami emberi lak közelletét jelentette volna, s így több óráig tévelyegtek minden czél nélkül, míg végre nagy örömrre valami kis világosságot pillantottak meg.

Azonnal arra irányozták útjokat azon reményben, hogy talán valami vendéglohs akadnak, de oda érve a ház külseje után itélve látták, hogy az egy magánlak. Helyzetükben azonban nem tehettek egyebet, mint a tulajdonos vendéglohszetébe folyományodni. Zörgöttek a kapun, mit csakhamar föl is nyitott egy férfieseléd, ki lámpát tartott kezében. Ennek röviden elmondta, hogy a vihar és az éjszaka utban lepte őket s kénytelenek e ház tulajdonosától kérni éjjeli szállást.

A szolga urához ment bejelenteni a jövevényeket, s csakhamar visszatért annak üzenetével. A ház ury, ki itt egy általa bérelt földesúr lakott — egy barátságos, középkorú férfi — csakhamar maga is lejött, a legbarátságosabban fogadta az idegeneket, a szánkókat és lovakat cselédjére bízta, ő pedig föl-

s kérde: ha számolhat-e alkalmas éjjeli szállásra. A vendéglohs mindent ígért, s aztán kisietett a vacsoráról gondoskodni. Ezalatt egy körülbelül tíz éves leányka jött a szobába s a kandalló mellett egy számlolyra ült. A leányka kinézése barátságos megnyerő volt, bár igen szegényesen volt öltözököve, s becsatt, bár csinos vonásai nagy nélkülözésekről tanúsítottak.

Az üzletvezető pipára gyujtott, egy ideig föl-alá járkált a szobában, majd a kis leányhoz ment s beszélgetni akart vele. A leány azonban nagyon félénk és tartózkodó volt, s nem felelt kérdéseire.

A vendéglohs nagyon soká kúnn maradt s az üzletvezető meglehetősen unatkozott. Mély esend ualrgott a szobácskában, míg kúnn sütvőtött a vihar, s eszapkodta a hósziporkákat az ablakhoz, s elhelyezte valamiképpen nyelmen, komor banquaiat fogta el s hogy ezt elmul, időről-időre újra meg újra megkísérlé beszédbe eredni a kis leánynyal, ki lassacskán csakugyan bizalmasab is lett a végnék beszélni is kezdett. Miután felelt a vendégnek néhány közönyös kérdésére, úgy látszik mintha még valami különös dolgot is akarna neki mondani, de attól való félelmében, hogy a vendéglohs minden percében beleszó, nem mert szólni. Legalább ezt mutatta gyakori nyugtalan tekintetése az ajtó felé.

A vendéglohs végre csakugyan megjelent, föltárlva a vacsorát, mely savanyú káposztából és valami süteményből állt. Barátságosan szólította föl vendégét, hogy lüssön az evéshez. Az üzletvezető hozzá is látott hatalmasan, mert gyonra ugyancsak korgott. A vendéglohs ismét távozott, hogy — mint mondá — a felső szobában kényelmes nyugalmet kétszen vendégének. Az üzletvezető és a kis leány tehát ismét magukra maradtak. Az üzletvezető magához hívta a leánykát, enyeltget vele, adott néhány darabot neki a süteményből, mit a kis leány látható étvágygyal fogyasztott el. A kis leány akkor félénken körültekintett, aztán suttozva mondá:

reaz Antal főtájkár terjesztette elő terjedelmes jelentését, mely szerint a választmány az évben 6 ülést tartott a számos jeles intézkedést kezdeményezett a vitt véghez. A választmány gondozása mellett jelent meg a múlt évben az „Utazások könyvtára”-nak 4. és 5. kötete a Földrajzi közleményeknek 12. kötete, mely 20 nagyobb cikket, 21 könyvismertetést s számos vegyes, kisebb-nagyobb cikket tartalmaz. A társaságnak jelenleg összesen 616 tagja van, kik közül 36 új tag. A közoktatásügyi miniszter az évben ismét 1000 forinttal segítette a társaságot. Bevétel a múlt évben 3752 forint 6 kr., kiadás 3684 forint 84 kr., a társaság összes vagyona pedig 3832 forint 20 kr. A könyvtár az évben 124 számmal szaporodott. A jelentést a közgyűlés örömmel üdvözölte s a számvizsgáló bizottság jelentése alapján a pénztárnoknak és a választmánynak a fölméltetést megadta.

Ezután 24 választmányi tag megválasztását juttatott meg a következő eredményvel: Andrásy Géza gróf, dr. Ballagi Aladár, Bedő Albert, Berényi József, Döcsy Már, Fraknói Vilmos, Ghyzey Béla, Gőnczy Pál, György Aladár, dr. Havas Rezső, Heim Péter, Hunfalvy Pál, kisteleki Lévy Henrik, Keller Lajos, Jelencsik Vince, Laky Dániel, Lőczy Lajos, Majláth Béla, Pesty Frigyes, Péchy Imre, dr. Szabó József, dr. Török Aurél, Zobel Lipót, Zsilinszky Mihály.

Míg a szavazatok összeszédtek, Hunfalvy János elnök igen érdekes jelentést olvasott fel az 1884. évben a földrajzi körében tett munkálatokról. Érdekes bevezetés után áttért Afrikára s annak ismeretlenebb vidékeinek kutatásokról emlékszik meg. Észak-Afrikából kik utazásról érkezett hír. Foucaud francia tudós Marokkóban és Algériában, az olasz Buofanti gróf pedig Tripoliszból a Szaharán keresztül a Guineai-öbölbe utazott s mindkettő vezetés feljegyzéseket tett és a földképen javításokat is tették. Felső Guineában nevezetes volt Kirby angol kapitányé, aki Assantit járta be, de még fontosabb Flegel Edu Roberté, aki a Niger és mellékfolyóinak kutatásán fáradozott nem csekély eredménnyel. A Nilus vidékén Schweinfurt György, Abesszinában Abarques de Sosten utazott, a Szomáli földön Hardegger és Paulitche, továbbá Menges József kutattak. Keletafrikában a Kilimandzsaro és Kenia vidékén Johnston és Fischer tettek újabb nagyfontosságú felfedezéseket. Az ázsiai utazások röviden fölméltve, áttér az amerikai és ausztráliai nevezetesebb fölfedező utakra s az északamerikai expedíciókat is fölméltve, a jeles értekezést a csillagászati földrajz újabb vívmányainak megemlékséssel zárja be.

Ezután a választmányi indítványára a közgyűlés Bonaparte Roland herceget, h. Sacken altábornagyot, a közös hadsereg irántarának igazgatóját és Wanke tábornokot, a bécsi Geographisches Institut katonai osztályának igazgatóját, tiszteletbeli tagokul megválasztotta.

Végül a titkár jelenti, hogy a magyar földrajzi társaság kitűzött pályakérdései közül csak a harmadikra érkezett be pályázat. A

beérkezett munka címe: „Kecskemét és vidéke”. Jellegje: „Excelsior”. A bíráló bizottság a munkát érdemesebben talán a kitűzött díjra s a jellegű levélke felbontatván, belőle Hajaos Imre III. éves műegyetemi hallgató nevére tette ki.

A fiatal szerzőt, ki a gyűlésen jelen volt, megjelentették. A jövő évre új pályakérdéssel kitűzettek I. „A kunok etnografiai ismeretése”. II. „Magyarország valamely vidékének topographiai ismeretése”. A pályadíj 50–50 frank aranyban, határidő 1885. év okt. 31-ike. Pályázhatnak a tudomány és műegyetemnek és a felsőbb intézeteknek hallgatói.

Ezzel az ülés véget ért.

A kecskeméti állami szőlőtelep 1885. évi árjegyzéke.

A földmívelés, ipar- és kereskedelemügyi miniszternek kecskeméti, fűtőhomok-talajai bíró szőlőtelepéről 1885. év tavaszán az alábbi phylloxera-mentes gyökéres szőlővesszők fognak árba bocsátatni, úgy mint:

I. Egy évesek.

A) Borszőlők.

1. Kék fajok. Toroldó 25,000 db., ezre 8 frt. Lagrein 10,000 db., ezre 8 frt. Carbenet 30,000 db., ezre 8 frt. Burgundi 80,000 db., ezre 8 frt. Merlot 20,000 db., ezre 8 frt. Negotini festőszőlő 70,000 db., ezre 8 frt. Összesen: 235,000 db.

2. Piros fajok. Bakar piros 10,000 db., ezre 5 frt., Zierfandel piros 5,000 db., ezre 5 frt. Veltelini piros 4,000 db., ezre 5 frt. Tramini piros 6,000 db., ezre 6 frt. Tramini fűszeres 2,000 db., ezre 6 frt. Dinka piros 20,000 db., ezre 5 frt. Kóvi dinka 40,000 db., ezre 5 frt. Összesen 87,000 db.

3. Fehér fajok. Sauvignon 20,000 db., ezre 8 frt. S-millon 10,000 db., ezre 8 frt. Osztrák fehér 1,000 db., ezre 5 frt. Juhfark 1,000 db., ezre 5 frt. Sáféhről 10,000 db., ezre 5 frt. Furmint 30,000 db., ezre 5 frt. Hárslevelű 8,000 db., ezre 5 frt. Erdői 2,000 db., ezre 5 frt., Apró fehér 5,000 db., ezre 5 frt. Összesen: 87,000 db.

B) Csemegezőlők.

Muskotályi sárga 30,000 db., ezre 15 frt. Chasselas blanc 8,000 db., ezre 15 frt. Chasselas croquant 4,000 db., ezre 15 frt. Chasselas rouge 1,000 db., ezre 15 frt. Chasselas vegyes 6,000 db., ezre 12 frt. Madjéne Angvine 8,000 db., ezre 15 frt. Összesen: 57,000 db.

1 éves gyökéres vesszők összesen: 466,000 db.

II. Két évesek.

A) Borszőlők.

1. Kék fajok. Kék kadarka 200,000 db., ezre 5 frt. Carbenet 10,000 db., ezre 10 frt. Burgundi 16,000 db., ezre 10 frt. Oporto 40,000 db., ezre 10 frt. Merlot 20,000 db., ezre 10 frt. Purcsin 3,000 db., ezre 5 frt. Auvernas 3,000 db., ezre 5 frt. Korai class kék 1,000 db., ezre 6 frt. Összesen: 293,000 db.

2. Piros fajok. Bakar piros 20,000 db.,

ezre 6 frt. Tramini piros 20,000 db., ezre 6 frt. Beregi rózsás 3,000 db., ezre 6 frt. Összesen: 43,000 db.

3. Fehér fajok. Fehér kadarka 20,000 db., ezre 5 frt. Oiasz riesling 50,000 db., ezre 6 frt. Rajnai riesling 60,000 db., ezre 6 frt. Sauvignon blanc 4,000 db., ezre 10 frt. Semillon blanc 5,000 db., ezre 10 frt. Hárslevelű 7,000 db., ezre 5 frt. Ezerjő 1,000 db., ezre 5 frt. Mézes fehér 3,000 db., ezre 5 frt. Kovási fehér 4,000 db., ezre 5 frt. Szeremi zöld 8,000 db., ezre 5 frt. Juhfark 8,000 db., ezre 5 frt. Kolontár 1,000 db., ezre 5 frt. Rakszőlő 1,000 db., ezre 5 frt. Járdovány 1,000 db., ezre 5 frt. Fehér szőlő 8,000 db., ezre 5 frt. Somszőlő 5,000 db., ezre 5 frt. Összesen: 186,000 db.

B) Csemegezőlők.

Chasselas blanc 4,000 db., ezre 20 frt. Chasselas croquant 4,000 db., ezre 20 frt. Chasselas vegyes 2,000 db., ezre 16 frt., Muscat lunel 5,000 db., ezre 16 frt. Összesen: 15,000 db.

2 éves gyökéres vesszők összesen: 537,000 db. Ezen árakban a csomagolás és a kecskeméti vasútállomásra szállítási költségei is befoglaltnak.

Az egyes borfajokból 100 darab, a csemegefajokból pedig fajoként 10 darab gyökéres vesszőnél kevesebb ki nem szolgáltatható.

A Kecskemétről szállítandó szőlővesszők vasúti vitelbékékedvezményen részesülnek, a mennyiben azok hazai vasútainak az A) osztály, illetve a déli vasúton az ezen osztálynak megfelelő tételek szerint továbbítatnak.

Az itt elősorolt árak mellett, a rendelkezésre levő készlet erejéig, bárki vásárolhat szőlővesszőket, ha kötelezi magát arra, hogy szőlője ültetése vagy új telepek beültetésénél a helyes és korszerű mívelés terjesztése céljából szabott következő feltételeknek megfelelően ügymint:

1. Úgy a borszőlők, mint a csemegefajok közül azok szerzendők be, melyek az illető vidék helyi, talaj és éghajlati viszonyainál fogva az ottani mívelésre nézve a miniszter által legajánlatosabbakul jelöltetnek ki. Ez iránt a miniszterem előtt az illető kerület bírószámi vándortanítójának jelentése leszen iránnyadó. kinek ebből nézete a megrendelő által is kikérhető.

2. A beültetni kívánt talaj kellő módon előkészítendő; e célból, a helyi körülmények tekintetbevételével, általában, vagy esetleg részletes földforgatás alkalmazandó.

3. A szőlőfajok fajtaként külön táblákba ültetendők. Oly fajok azonban, melyeknél ajánlatos a más fajok általi megtermékenyítés (hybridatio), úgy ültetendők, hogy a megfelelő fajjal soronként váltogatva helyeztessenek el.

4. A sorok beültetésénél azok irányának meghatározására nézve a helyi körülmények leszenek mérőadó. A sor- és tőkétávolságoknál a mívelési mód leszen irányadó, és pedig: tőkemivelésnél 1 méter, szálvesszős mívelésnél 1 métertől egész 1 méter 30 centiméterig,

karikás mívelésnél 1 métertől egész 1 méter 50 centiméterig.

5. Lankás, csekély emelkedésű lejtőkön, de még inkább lapályos helyeken az ekével való mívelés alkalmazandó; a sor és tőkétávolságok, hogy a megmunkálás keresztben történhessenek, egyenlők kell hogy legyenek; a távolgások mérete ugyanaz, mint fentebb a karikás mívelésre nézve meg van határozva.

6. A kötésekre nézve, mint legezélírányosabb, a hármas kötés alkalmazandó.

7. Igen meredek lejtők partfalzatokkal és a könnyű közeledés lehetővé tétele végett serpentin-úttakkal látandók el.

A fültételek megtartásának ellenőrzése céljából az illető kerület borászati vándortanítója a kijelölt szőlőket időnkint megtekinti.

Azok, kik a kecskeméti telep fent kimutatott vesszőkészletéből vásárolni kívánnak, az iránti kérvényeiket legkésőbb 1885. évi február hó 1-ig terjeszkék fel a földmívelés, ipar- és kereskedelemügyi miniszteriumhoz, miután később benyújtott kérvények nem fognak figyelembe vétetni. A kérvényben a rendelendő nevének kívül részletesen megjelölendő a venni kívánt vesszők fajonkénti száma, rendeltetési helye, vasúti és posta állomás. A kérvények bélyegkötelesek.

A vesszők szállítása a megjelölt út-irányban és vasút- vagy posta-állomásra, utánvét mellett eszközölhető.

Ha a február 1-ig beérkezendő kérvényekben kért vesszők összennyisége a fent kimutatott készletet túlhaladná, úgy a nagyobb megrendelések aránylagos redukciónak fognak alávetettni.

UJDONSÁGOK.

— A „Kecskemét” folyó évi 3-ik számában „Domestica” cím alatt egy újdonságot közöl, nevezve a városi pénzkészlet átíráskodó eljárásnak a gátolmány az éfenes pénzügyi művelőnek. Hát bizony ilyet és így irni egyáltalán nem helyes, de legfőképpen nem helyes a „Kecskemét”-től; mert azt már csak mégis meg kellene gondolni, hogy kik voltak a vállalkozók okai annak, hogy domestica egyáltalában van. Vajjon nem tudja az az újdonságíró, hogy 1873. január 1-jén több mint 100,000 forint volt a városnak takarékpénztárban, a mi bizony elfogyott. Vagy tán azt sem tudja, hogy 1873-tól 1878-ig a városi vagyon mennyire megerősítettnél s hogy most azért kell domesticát fizetni, mert akkor nem vették vagy nem akarták idejében észrevenni a bajt. Bizony szép szerep! Hagynak maguk után hiányosságot s a ki annak gyökéres rendezését keresztülvizsi, arra pedig kigyót, békát kiáltanak. Nemhogy beismernék, hogy utánuk először alapot kellett csinálni, hogy arra építeni lehessen, hanem még ők haragszának. Az, hogy az ellenzékeskedést úgy magyarázzák, hogy elismerést adni még az igaz érdemnek sem kell, az az ő dolguk; hogy így tettek azt tudjuk, de hogy akad-jon valaki, a ki ezt le is írja, azt már nem hittük volna. Az egészre tehát csak az a megjegyzésünk, hogy jobb lesz erről a Kecse-

„Te sűteményt adsz nekem, jó ember, pedig neked mégis meg kell halnod!”

Az üzletvezetőnek torkán akadt a falat, borzalom futott át tagján s még csak szólni sem birt, hogy közelebbi fölvilágosítást kérhetett volna a leánykától. Mire pedig annyira magához jött, hogy szólni tudott volna, már ismét megjelent a vendéglős. A leánya sirmi kezdett fölfelelőben s távozott a szobából. A vendéglős most beszélgetésbe akart erredni vendégével, de ez igen kevés kedvet mutatott, s hogy gyanút ne ébreszten a vendéglősben, azt adta ürügyül, hogy az út fáradsáma következtében nagyon bédgyadnak érzi magát s kérte a vendéglőst, vezesse őt a számára elkészített szobába, miután már különben is késő éj van. A vendéglős a legbarátságosabb arczot mutatta, de az üzletvezetőnek nem került el figyelmét a sötét kifejezés, mit az eroszakolt nyájasság nem volt képes elföldni. Szorongva és aggodva követte a vendéglőst, ki elől ment gyertyát és vendége holmijait vive kezében a felső szobába, hol kényelmes ágy volt vetve. A vendéglős azonban jó éjszakát kívánt s magára hagyta vendégét. Ennek csak most volt alkalma gondolkozni a kis leány rejtélyes, véstőlös szavai fölött. Most már a vendéglősnek egész magatartásából is azt következtette, hogy őt itt egy gyilkos-barlangba juttott, hol élete ellen törnek, hogy megfoszthassák őt pénzétől. A vendéglős vagy maga a gyilkos, vagy valami rabló-gyilkos-banadvál áll összeköttetésben.

Az üzletvezető most összeszedve lélek-jelentését, alkalmas módról gondolkodott, hogy nyan mentse meg életét. Drága volt a jótanács. Bár a vihar már elvult, a felhők szétszórtak, az égbolt derült és csillagos volt, de hogyan jussou ki a házból és folytassa útját, mikor azt biztosra vette, hogy a vendéglős minden kijárását gondosan elzárta. A menekülési akaráns nem árulja el őt azonban s martalékal adja a gyilkos kezeknek? Az egyedül a mit tehetett, az volt: keresztül virrasztani az éjszakát, vigyázni magára s a legrosszabb esetben legalább lehető drá-

gán adni oda életét. Egy kis eselt is gondolt ki: szándékosan jó nagy zajjal bezárta az ajtót, a kulcslyukat betömte, aztán elolította a gyertyát. Majd a titl holdvilágúál, mely a szobát jó formán megvilágította, az ágy vánkcsaiból egy emberalakot készített, arra fölházta bundáját, fejébe tette sapkáját, s az ágyba fektette. Ő maga pedig töltött puskájával, melyet újból megvizsgált, a kályha mögé állt, hogy a gyilkosok ha be találnának jönni, ne vehessék őt észre. Ezután nyugodtan, bár szívódbogva és nem minden aggodalom nélkül várta a történéndőket. Meglehetősen hosszú idő múlt a nélkül, hogy valami történt volna. Véleménye szerint a reggel már nem lehetett messzire s már-már azt kezdte hinni, hogy a leány együgyűségében beszélt neki füres, alaptalan dolgokat.

Ekkor egyszerre halk zöréjt hallott, mint-ha többen ovatosan jönnének föl a lépcsőn. Csupa szem és fül volt, úgy vigyázott mindenre, meg sem mocezzant helyén. A léptek közleledtek, végre az ajtóhoz értek s ő hallá, mint nyitják föl az ajtót halkán valami alkocsal. Két személy lépett be, s a holdvilágánál könnyen föl lehetett őket ismerni: a vendéglős volt szolgálójával. A szolgáló hátra maradt, a vendéglős pedig kezében puskával, néhány lépésnyire ment az ágyhoz, czéliba vette az ágyban fekvő alakot s rálépett. De azon pillanatban az üzletvezető puskája is eldőrdült s a golyó föl talált, a vendéglős életelenül rogyott össze. A szolgáló dolgok ilyenén fordultán rémülten ordított föl s megfutamodott. Alkalmasint valami gonosz szellemet rejtett a szobában, mert hogy az ágyban fekvő alak ne az utas legyen, azt nem gondolta. Babonáságánál fogva inkább valami örögdött vált a dolgoba keveredni.

Az üzletvezető most már vesztélyen kívül hitte magát, mégis tanácsosnak tartotta az ajtót eltörlesztelni, s úgy várni be a reggelt.

Végre reggel lett. Nagy öröme a mint kitékintett az ablakon, több szánkát látott. Orosz fuvarosok voltak, kik mindenféle csomagokkal lassan haladtak a tő jegén. Az üzlet-

vezető segyérlét kiáltott nekik, mire azonnal oda siettek. A ház alsó részében senkit nem találtak.

Az üzletvezető elmondá nekik a történeteket s megmutatta a gyilkos vendéglős halálját. Borzadá hallgatták az iszonyú dolgot. Azután szorgosan átkutatták az egész házat, de nem találtak sem a vendéglősnél, sem a szolgát, sem a kis leányt. Ez utóbbit leginkább sajnálta az üzletvezető azért, hogy nem rhátta le iránta halálát. Végre mégis megtalálták szegénykét félig megfagyva, egy istállóban, egy halom szénna mögé eldugva. A vendéglősné és a szolgáló valószínűleg elmenekültek.

Az üzletvezető hálásan esköltta meg a kis leányt, megígérte, hogy magával viszi őt s gondját fogja viselni. A kis leány erre nagyon felvidult, s most már miután nem kellett többé félnie, — tartózkodás nélkül elmondott mindent, a mit tudott. Elmondá, hogy a vendéglős és felesége neki nem voltak szűllő, mindig nagyon kegyetlenül bántak vele, ennie is alig adtak, s hogy a szörnyetegek azon utasokat, kiket balsorsuk hozzájuk vezetett, többnyire meggyilkolták és kirabolták. Ő is egy ily meggyilkolt szerencsétlenné a leánya. Körülményesen elbeszélte a tnya meggyilkoltatását, mi mindössze is egy év előtt történt. A tnya kereskedő volt Rigában s egyszer vele rokonai látogatására indult. Szerencsétlenségére e bűnös házába tévedt, hol áldozatul esett a gyilkosoknak. Annyi számalunk mégis volt, hogy őt, a kis leányt nem bántották, de azért rosszabb élebe volt e házában a kutyácnál. Ezután még több gyilkossági esetet mondott el. A gyilkosok áldozataikat a jégén vágott lyukon át a tóba dobták.

A kis leány közleménye borzalommal töltött el mindenkit. Siettek is mielőbb távozni az átkos helyről.

A vendéglős holtestét egy szánkóra tették, hogy a legközelebbi városba vigyék a rendőrhatalósághoz. Mielőtt távoztak, a gyil-

kosfényt teljesen lerombolták, nehogy az megint valami szörnyetegnék szolgáljon bűn-barlangul.

A legközelebbi városba érve, az egész dologról jelentést tettek a rendőrhatalóságnak. Különös figyelemre méltatták az üzletvezető jelentését.

Alig végezte ő beszédét, a rendőrfőnök valamit mondott egy hivatalnokának, ki távozott, de csakhamar egy nővel és egy férfival tért vissza, kiket a rendőrök ugyanazt reggel fogtak el, mert nem tudták kellőleg igazolni magukat.

Az üzletvezető azonnal fölismerte őket, a vendéglősné és a szolgáló. Tehát mégsem sikerült megmenekülnök. Azonnal bílnesbe verték mindkettőt s kétségszűlő elvették érdemlett büntetésüket.

Az igazság keze utólrerte őket.

A gyilkosfények szétrombolásakor jelentékeny pénzüsszeget és különféle értékeségeket találtak, melyek kétségszűlő a szerencsétlen áldozatoktól raboltattak el. Ezek is átadtak a rendőrségnek. Miután a tulajdonosokat a meggyilkoltak örökösiei személyben bajos lett volna kifürkészni, az egészet három részre osztatták. Egy részt különféle jótékony célokra fordítottak, egy részt kapott jutalmul az üzletvezető, egy pedig a kis leány, mert a bűnbarlang fölfedezése és a gyilkosok kézrekerítése csak ezeknek volt köszönhető.

Az üzletvezető azután magával vitte a kis leányt. Eleinte az apa és leánya közti viszony volt közöttük, de ez a viszony aztán a mint a leány felnővekedett, egészen megváltozott s utóljára is az lett a dologból, hogy az üzletvezető nőül vette élete megmentőjét. Nem is bánta meg soha, olyan jó feleségét nyert benne.

Ezt a kalandot beszéle el az egykori üzletvezető, most már tekintélyes bérő vendégének s elbeszélése végén hálásan esköltta meg szép ifjú nejét.

